ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΣ E. R. BLANCHET

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΗΣ ΧΟΡΟΣ

ΔΗ τὴν ἡμέρα ἡ Κίττυ, κλεισμένη στὴν κάμαρά της καὶ ξαπλωμένη σ' ἕνα ντιβάνι, σκεφτόταν διαρκῶς τὴν παράξενη, τώρα τελευταία, στάσι τοῦ συζύγου της ἀπέναντί της... Μὰ τί συνέβαινε λοιπόν;

Τὸ μεσημέρι κιόλας ὁ ἄντρας της παραπονέθηκε ὅτι τὸν ἔπιασε ξαφνικὸς πονοκέφαλος καὶ δὲν κατέβηκε νὰ φάη μαζύ της. Γλύτωσε βέβαια ἔτσι τὸ μαρτύριο τῆς ἀναγκαστικῆς συντροφιᾶς μαζύ του, μὰ τώρα πλησίαζε τὸ βράδυ καὶ θὰ κατέβαιναν μαζὺ στὴν πόλι, καλεσμένοι σὲ φιλικὸ τραπέζι... Τί βάσανο, Θεέ μου!...

Μοναχοκόρη ἑνὸς φτωχοῦ δικαστικοῦ, ἡ Κίττυ παντρεύτηκε χωρὶς ἀγάπη τὸν διάσημο γιατρὸ Βάλτερ Λαίην, ποὺ τὴν ἐλάτρευε... Τὸν πῆρε γιὰ τὴ φήμη του καὶ γιὰ τὰ λεφτά του, μὰ ἡ ψυχή της ἦταν ἄδεια γι' αὐτόν...

Γοητευτικῆς ὠμορφιᾶς, ὁλόξανθη, μὲ μαῦρα φλογερὰ μάτια καὶ κορμὶ σπανίας κομψότητος, κυματιστὸ καὶ λυγερὸ σὰν τοῦ φειδιοῦ, ἡ Κίττυ σαγήνευε μὲ τὴν πρώτη ματιὰ καθέναν ποὺ θὰ τὴν ἀντίκρυζε... Διψοῦσαν ὅλοι τὴ συντροφιά της καὶ τὴ φθονοῦσαν ὅλες γιὰ τὴν ὑπεροχή της, κάθε φορὰ ποὺ στόλιζε, σωστὸ ζωντανὸ κομψοτέχνημα, καμμιὰ δεξίωσι στὴν πόλι...

Ἡ θριαμβευτικὲς ἐπιτυχίες της στὴν κοσμικὴ κίνησι τῆς ματαιόδοξης ἐκείνης κοινωνίας ποὺ ζοῦσε ἡ Κίττυ, τῆς χάλασαν τὸ μυαλό... Διψοῦσε γιὰ ἐπίδειξι... Ἡ κολακεῖες τῶν θαυμαστῶν της ξεκούρδισαν τὸ ἀδύναμο μυαλό της καὶ θαμπωμένη ἀπ' τὴν ψεύτικη λάμψη τῆς ζωῆς ποὺ ἔκανε, εἶχε πέσει μετὰ τὸν γάμο της μὲ τὰ μοῦτρα στὴν πολυτέλεια καὶ στὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις...

Ὅσο ὅμως κι' ἂν τὸν ἀποροροφοῦσαν ἡ μικροβιολογικὲς του μελέτες τὸν ἄντρα της, ἄρχισε πειὰ νὰ μὴ βλέπη μὲ καλὸ μάτι τὴν ἀχαλίνωτη διαγωγὴ τῆς γυναίκας του καὶ τὴν ὁλοφάνερη σ' ὅλο τὸν κόσμο φιλάρεσκη προκλητικότητά της... Γι' αὐτό, τώρα τελευταία, ὁ Βάλτερ τῆς φερνόταν πολὺ ἐπιφυλακτικά, σχεδὸν ψυχρά, σὰν ν' ἀποδοκίμαζε, ἐπὶ τέλους, τὴ σκανδαλώδη ζωή της...

Αὐτὴ λοιπὸν τὴ βραδειὰ ἡ Κίττυ, ξαπλωμένη στὸ ντιβάνι, σκεπτόταν πῶς θ' ἀντίκρυζε σὲ λιγάκι τὸν ἄντρα της... Τῆς εἶχε κάνει ἀπὸ χτὲς αὐστηρές, ἀσυνήθιστες γιὰ τὸν μαλακὸ χαρακτῆρα του, παρατηρήσεις, σχετικῶς μὲ τὴν προκλητικὴ στάσι της ἀπέναντι τοῦ Σάρλι Τάουνσενδ, ἑνὸς νεαροῦ ἀκολούθου πρεσβείας, ποὺ φλερτάριζε ἀδιάκριτα μαζύ της... Καὶ νὰ ποὺ ἀπόψε ἦταν κι' αὐτὸς καλεσμένος στὴ φιλικὴ οἰκογένεια ποὺ θὰ δειπνοῦσαν καὶ θὰ περνοῦσαν τὴν ὥρα τους στὸ ἴδιο σπίτι, στὸν ἴδιο κῆπο τοῦ ὁποίου εἶχε τολμήσει, προχτὲς ἀκόμα, νὰ τῆς γεμίση φιλιὰ τὸ χέρι, μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἀντρός της καὶ τῶν ἄλλων καλεσμένων.

Ἕνα χτύπημα σταθερὸ καὶ δυνατὸ στὴν πόρτα, τὴν ἔκανε νὰ πεταχτῆ ἀπότομα ἐπάνω:

— Ἐμπρός!... Φώναξε μὲ τρεμουλιαστὴ φωνή, ἐνῶ τὰ αὐτιά της ἐβούΐζαν ἀπ' τὸ ἀνήσυχο καρδιοχτύπι ποὺ τὴν ἔπιασε.

— Δὲν θὰ μπῶ μέσα, μὰ εἶνε ὥρα νὰ ντυθῆς... Σὲ περιμένω στὸ γραφεῖο μου μόλις ἑτοιμαστεῖς...

Ἡ Κίττυ γνώρισε τὴ βαρειὰ ἀνδρικὴ φωνὴ τοῦ συζύγου της, πιὸ ξερὴ καὶ στεγνὴ τώρα ἀπὸ ἄλλοτε καὶ κάπως χρωματισμένη μὲ μιὰ ἀόριστη ἀπειλή... Τοῦ ἀπάντησε μ' ἕνα «Σὲ δέκα λεπτὰ θἄρθω» ἄτονο κι' ἀβέβαιο, κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται μὲ ἀπίστευτη γρηγοράδα...

Ξαναβρῆκε τὴν ψυχραιμία της ἐντωμεταξὺ καὶ πέρασε σὲ λίγο στὸ γραφεῖο του... Ὁ Βάλτερ μπῆκε ἐκεῖ σὲ λίγο, τὴ χαιρέτησε μὲ μιὰ ψυχρὴ ὑπόκλισι καὶ τῆς εἶπε, ρίχνοντάς της μιὰ συγκρατημένη ματιὰ λαχτάρας κι' ἀγάπης:

— Δὲν φαντάστηκα πῶς θὰ ντυνόσουν τόσο γρήγορα... Σ' ἔκανα νὰ περιμένης;

— Ἔννοια σου καὶ δὲν πρόκειται νὰ πεθάνω γι' αὐτό.. Τοῦ ἀπάντησε ἡ Κίττυ, κατορθώνοντας νὰ χαμογελάση...

Κατέβηκαν τὴ σκάλα καὶ βρέθηκαν στὸ πεζοδρόμιο... Ἐκεῖ τοὺς περίμενε ἀπὸ ὥρα ἡ ὄμορφη λιμουζίνα τους ποὺ θὰ τοὺς πήγαινε στὴν πάλι... Μὰ κάτι τὸ ἀναπάντεχο συνέβη τὴ στιγμὴ αὐτή, ποὺ ξανάφερε τὸν προηγούμενο πάγο ἀνάμεσα στὸ ἀντρόγυνο...

Καθὼς ἑτοιμαζόντουσαν νὰ μποῦνε στὸ αὐτοκίνητό τους, εἶδαν νὰ προβάλη ξαφνικὰ ὁ Σάρλι — κατὰ σύμπτωσι ἄραγε; — ὁ ὡραῖος καὶ ἱππότικος διπλωμάτης. Ὁ νέος, μόλις εἶδε τὴν Κίττυ, ἔτρεξε διαχυτικὸς κοντά της... Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι μὲ φανερὴ συγκίνησι κι' ἄλλαξε μαζύ της δυὸ-τρία λόγια, ξεχνῶντας στὴν ταραχή του νὰ χαιρετήση τὸν Βάλτερ... Ὕστερα τὴν ἀποχαιρέτησε πάλι, λέγοντας «ὡρεβοὐὰρ σὲ λιγάκι», κι' ἔφυγε βιαστικὸς-βιαστικὸς γιὰ νὰ πάη σπίτι του νὰ ντυθῆ...

Ὁ Βάλτερ, σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἀγριεμμένος, μὲ τὴν κόλασι στὴν ψυχή, τὸ μῖσος καὶ τὴ ζήλεια στὰ μάτια, παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή, τραβηγμένος παράμερα κι' ἔχοντας τὰ χέρια του μὲ λύσσα χωμένα στὶς τσέπες... Δὲν ξεστόμισε μιλιά...

Ἀνέβηκε ὕστερα στὸ αὐτοκίνητο μὲ τὴ γυναῖκα του καὶ φύγανε... Ἡ Κίττυ τοῦ εἶπε στὸ δρόμο δυὸ-τρία λόγια ἄχρωμα, χωρὶς ἐνδιαφέρον, μὰ τῆς ἀπάντησε ξερὰ καὶ μονοσύλλαβα... Ἐκείνη σήκωσε τοὺς ὤμους της ἀνυπόμονα καὶ μὲ πεῖσμα... Τί λὲς ἐκεῖ!... Ἂν τοῦ ἀρέσει νὰ τῆς κάνη μοῦτρα, ἔχει ἀπὸ τώρα τὸ ἐλεύθερο...

Δὲν ἄλλαξαν πειὰ λέξι, ὥς ποὺ ἔφτασαν στὸ φιλικό τους σπίτι... Δὲν περίμεναν νὰ βροῦν τόσον κόσμο ἐκεῖ, κι' αὐτὸ ἀνακούφισε λιγάκι τὴν τρικυμισμένη ψυχὴ τοῦ Βάλτερ... Θὰ μποροῦσε τοὐλάχιστον νὰ κρύψη τώρα, μέσα στὸ πλῆθος ἐκεῖνο, εὐκολώτερα τὸν πόνο του καὶ τὴν ταραχή του...

Κάθησαν στὸ τραπέζι... Ἀντικείμενο γενικοῦ θαυμασμοῦ, ἡ Κίττυ χάριζε παντοῦ προκλητικὰ χαμόγελα κι' ἔδινε σπιρτόζικες, ἂν καὶ κακοῦ γούστου, ἀπαντήσεις στὰ συνηθισμένα φιλοφρονήματα τοῦ ἑνὸς ἠλιθίου δανδῆ καὶ τοῦ ἄλλου... Ὁ κακομαθημένος χαρακτήρας της τὴν ἔσπρωχνε πάλι στὸν ἄσχημο κατήφορο, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ κάνη μιὰ ὁποιαδήποτε προσπάθεια γιὰ νὰ συγκρατηθῆ...

Μιὰ φρικτὴ σύσπασι εἶχε παραμορφώσει τώρα τὸ κίτρινο, σὰν τοῦ νεκροῦ, πρόσωπο τοῦ Βάλτερ... Τὴν κυττοῦσε σὰν ἀγρίμι τῆς ζούγκλας, ἕτοιμος νὰ τὴ σπαράξη μὲ τὰ νύχια του, ἀφοῦ ἡ τρομακτικὴ ματιά του ἦταν ἀνίσχυρη νὰ τῆς βάλη κάποιο χαλινό...

Ἤτανε μοιραία ἡ βραδειὰ αὐτή... Ἡ ματωμένη καταστροφὴ εἶχε ἁπλώσει τὰ σκελετωμένα χέρια της κι' ἔσφιγγε ἀνάμεσά τους τὴν ἀνύποπτη Κίττυ... Ὁ πρῶτος ποὺ τὴ χόρεψε ἦταν ὁ Σάρλι... Μὰ κι' ὁ δεύτερος, κι' ὁ τρίτος, πάλι ὁ Σάρλι ἦταν...

Γυρμένη στὴν ἀγκαλιά του ἡ Κίττυ ἔννοιωθε στὴν ψυχή της μιὰ παράξενη εὐχαρίστησι, ἔτσι καθὼς λοξοκύτταζε τὸ φουρτουνιασμένο πρόσωπο τοῦ ἀντρός της, ποὺ τραβηγμένος παράμερα κι' ἀκουμπισμένος σὲ μιὰ κολῶνα, παρακολουθοῦσε μὲ τὸν θάνατο στὴν καρδιὰ τὸ χορευτικὸ αὐτὸ ζευγάρι... Στὸ ἐπιπόλαιο κεφάλι της εἶχε ριζώσει ἡ σκέψι πῶς τιμωροῦσε κείνη τὴ στιγμὴ τὸν ἄντρα της, γιὰ τὴν ὁλοήμερη ψυχρότητά του ἀπέναντί της...

Τὸ μουρμούρισμα τοῦ μεθυσμένου ἀπ' τὴν ὠμορφιά της Σάρλι ξανατράβηξε ἔξαφνα τὴν προσοχή της... Τῆς ἔλεγε:

— Εἶδα πρὶν τὸν δικηγόρο μου γιὰ τὸ διαζύγιό μου...

— Εἶστε παντρεμμένος καὶ δὲν τῶξερα;

— Δυστυχῶς ναί, κυρία μου... Θὰ ξανάβρω ὅμως σὲ λίγο τὴν ἐλευθερία μου καὶ θὰ ἀφοσιωθῶ πειὰ στὴν ἀγάπη σας...

— Μὰ ξεχνᾶτε πῶς εἶμαι παντρεμμένη;

Δὲν τῆς μίλησε... Τὴν κύτταξε μονάχα καὶ ἡ Κίττυ διάβασε στὰ μάτια του ἕναν πόθο τρελλό, μιὰ ἔνοχη, χωρὶς ὅρια, ἀγάπη, μιὰ ἀπερίγραπτη ἐπιθυμία... Κι' ὅλα αὐτὰ τόσο ἔντονα, τόσο ζωηρὰ καὶ τόσο ἐπιβλητικῶς κυριαρχικά, ποὺ ξεχάστηκε ὁλότελα... Τόσο πολὺ κολακεύτηκε τὸ ξεκουρδισμένο μυαλό της ποὺ ἀντὶ ν' ἀποτραβηχτῆ δυσαρεστημένη καὶ νὰ βάλη στὴ θέσι του τὸν διεφθαρμένο ἐκεῖνο κορτάγια, τουναντίον γοητεύτηκε ἀπ' τὸ ὕψος τῆς θυσίας του καὶ κρεμάστηκε στὰ χαμηλωμένα μὲ δίψα ἐπάνω της μάτια του... Ἔτσι, ἀφημένοι κι' οἱ δυό τους στὸ ἄπαλὸ λίκνισμα τοῦ χοροῦ, πέρασαν πλάϊ στὸν ἕξαλλο ἀπ' τὴ λύσσα γιατρό, χωρὶς νὰ τὸν νοιώσουν...

Ἕνα γέλιο τρανταχτό, ἕνα γέλιο σατανικό, γεμᾶτο φρίκη καὶ σαρκασμό, σκόρπισε ἔξαφνα στὴν πλημμυρισμένη ἀπὸ κόσμο σάλα τὸ ρῖγος καὶ τὴν ἀγωνία... Καὶ πρὶν προλάβει ἡ παγωνιὰ ποὺ ἁπλώθηκε νὰ λυώση, τρεῖς πυροβολισμοὶ ἀκούστηκαν, ποὺ εἶχαν γιὰ διαβολικὸ ρεφραὶν κραυγὲς ἀνείπωτης τρομάρας καὶ πόνου...

Γελῶντας ἀκόμα τὸ ἀπαίσιο γέλιο του ὁ Βάλτερ καὶ κρατῶντας στὸ χέρι τὸ πιστόλι του ποὺ κάπνιζε, διασκέλισε περιφρονητικὰ τὰ κρυωμένα ἀπ' τὸν πόνο καὶ σκεπασμένα ἀπ' τὸν θάνατο κορμιὰ τῆς γυναίκας του καὶ τοῦ Σάρλι καὶ χάθηκε στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Κι' ὅταν σὲ δυὸ μέρες τὸν ἔπιασαν, ἦταν πειὰ τρελλός!...

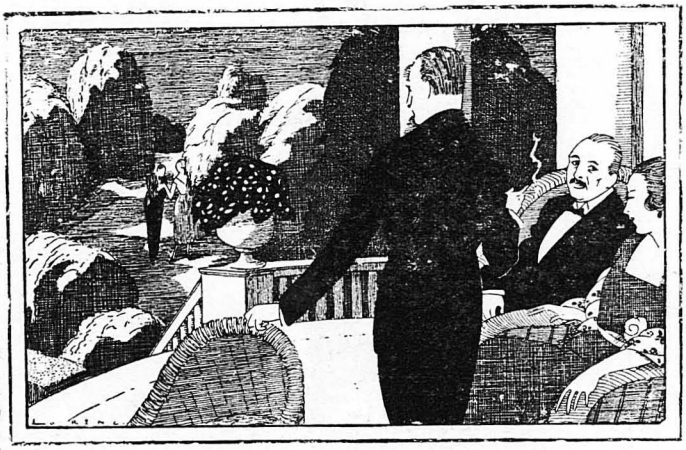

Προχτὲς ἀκόμα εἶχε τολμήσει νὰ τῆς γεμίση φιλιὰ τὸ χέρι, μπρὸς στὰ μάτια τοῦ ἀντρός της.